

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 30 mars 1924 kl. 7 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av internationella arbetskonferensen åren 1922 och 1923 fattade beslut.

Genom en den 14 mars 1924 dagtecknad proposition, nr 112, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av ett propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, anhållit om riksdagens yttrande rörande de i nämnda protokoll omnämnda, av internationella arbetskonferensen åren 1922 och 1923 fattade besluten.

De ifrågavarande besluten utgöras av tvänne s. k. rekommendationer, vilka i översättning till svenska språket hava följande lydelse:

I.

Rekommendation angående avgivande till internationella arbetsbyrån av statistiska och andra upplysningar rörande ut- och invandring samt repatriering och genomförd av utvandrare.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 18 oktober 1922 till sitt fjärde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående avgivande till internationella arbetsbyrån av statistiska och andra upplysningar rörande ut- och invandring samt repatriering och genomförd av utvandrare, vilken fråga är upptagen såsom den andra punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna andra dag av november år ettusenniohundratjugotvå efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

1.

Generalkonferensen hemställer, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte meddela internationella arbetsbyrån alla tillgängliga uppgifter rörande ut- och invandring, repatriering samt genomförd av utvandrare på ut- eller hemresa, ävensom rörande vidtagna eller planerade åtgärder i samband med dessa frågor.

Dessa uppgifter böra såvitt möjligt meddelas för varje kvartal och senast tre månader efter utgången av den tidrymd, som de avse.

2.

Generalkonferensen hemställer, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte bemöda sig att inom sex månader efter utgången av varje år, i den mån uppgifter äro tillgängliga, meddela internationella arbetsbyrån hela antalet in- och utvandrare under året, med särskiljande av in- och utlänningar, samt med angivande i fråga om egna medborgare och så vitt möjligt även för utlänningar av:

1. Kön.	4. Nationalitet.
2. Ålder.	5. Land för senaste hemvist.
3. Yrke.	6. Land för tillämnad hemvist.

3.

Generalkonferensen hemställer, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte såvitt möjligt träffa överenskommelse med andra medlemmar om:

- a) antagande av en identisk definition å begreppet »emigrant»;
- b) fastställande av uppgifter, som böra likformigt förekomma å de identitetshandlingar, som utfärdas för ut- och invandrare av vederbörande myndigheter i de fördragsslutande staterna;
- c) användande av en gemensam metod för insamling av statistiska uppgifter rörande ut- och invandring.

II.

Rekommendation angående de allmänna grunddragen för anordnandet av inspektionssystem till tryggnad av arbetarskyddslagstiftningens tillämpning.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 22 oktober 1923 till sitt femte sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående fastställandet av allmänna grunddrag för yrkesinspektionen, vilken fråga är uppförd på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna tjugonionde dag av oktober år ettusenniohundratjugotre efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt be-

stämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande att Versaillesfördraget och de övriga fredstraktaterna bland metoder och principer av särskild och trängande vikt för arbetarnas fysiska, moraliska och intellektuella välfärd ha framhållit nödvändigheten av, att varje stat upprättar ett system av inspektionstjänst, vari kvinnor taga del, för att säkerställa tillämpningen av lagar och förordningar rörande arbetarnas skyddande;

i betraktande att de resolutioner, som antogs av internationella arbetskonferensen å dess första sammanträde beträffande vissa länder, som befinna sig under särskilda förhållanden, för dessa länder medföra nödvändigheten att, därest de icke redan äga sådant, upprätta ett inspektionssystem;

i betraktande att nödvändigheten att upprätta ett inspektionssystem blir särskilt trängande vid den tidpunkt, då de vid föregående konferenssammanträden antagna konventioner ratificeras av organisationens medlemmar och bringas till verkställighet;

i betraktande att, ehuru upprättandet av ett inspektionssystem obestriddt är att förorda såsom ett av de mest verksamma medlen till tryggande av genomförandet av konventionerna och andra åtaganden beträffande arbetsförhållandenas reglering, det tillkommer varje medlem av organisationen — inom området för sin suveränitet eller myndighet ensam ansvarig för verkställigheten av de av honom ratificerade konventioner — att med hänsyn till de lokala förhållandena bestämma de kontrollåtgärder, som kunna sätta honom i stånd att påtaga sig en dylik ansvarighet;

i betraktande att det, för att bereda medlemmarna tillfälle att draga nytta av vunnen erfarenhet vid upprättandet eller reorganiserandet av deras inspektionssystem, är önskvärt att fastställa de allmänna principer, som, efter vad praktiken utvisat, äro bäst ägnade att på ett likformigt, noggrant och verkningfullt sätt trygga konventionernas tillämpning och över huvud taget alla åtgärder för arbetarnas skyddande;

hemställer konferensen,

som beslutit att till varje lands bedömande hänskjuta, i vilken omfattning dessa allmänna grunder skola tillämpas beträffande särskilda slag av verksamhet,

och som väsentligen låtit sig leda av den vid inspektionen av industriella anläggningar redan förvärvade långa erfarenheten,

att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte beakta följande grundsatser och regler.

I. Inspektionens verksamhetsområde.

1) Det system av inspektionstjänst, som varje medlem enligt den princip, som anges i art. 427: 9) av Versaillesfördraget, är pliktig organisera, bör ha till väsentlig uppgift att trygga tillämpningen av lagar och förordningar rörande arbetsförhållandena och skyddandet av arbetarna under utövningen av deras yrke (arbetstid och raster; nattarbete; förbud mot användande av vissa personer till farliga, ohälsosamma eller alltför ansträngande arbeten; sundhet och säkerhet etc.).

2) I den mån det med hänsyn till lättheten för inspektörerna att utöva kontroll eller till den erfarenhet, deras huvudsakliga åligganden giva dem, kan synas möjligt och ändamålsenligt att anförtro inspektörerna biuppgifter — vilka för övrigt kunna växla efter uppfattning, traditioner eller seder i olika länder — må dylika uppgifter tilldelas dem under villkor:

- a) att de på intet sätt kunna inkräkta på fullgörandet av inspektörernas huvudsakliga åligganden;
- b) att de såvitt möjligt till själva sin natur äro nära förbundna med inspektionens ursprungliga uppgift att trygga skyddandet av arbetarnas hälsa och säkerhet;
- c) att de på intet sätt kunna kompromettera den auktoritet och den opartiskhet, varav inspektörerna ha behov gentemot arbetsgivare och arbetare.

II. Inspektionens åligganden och befogenheter.

A. Allmänna bestämmelser.

3) Inspektörerna, försedda med behörighetsintyg, böra äga lagstadgad rätt:

- a) att vid vilken tid som helst under dagen eller natten besöka och inspektera sådana ställen, där de kunna ha skälig anledning antaga, att det användes personer, som åtnjuta lagstadgat skydd, ävensom att under dagen besöka alla ställen, som de kunna ha skälig anledning antaga vara anläggningar, underkastade deras tillsyn, eller till sådana hörande utrymmen; åliggande det emellertid inspektörerna att, förrän de avlägsna sig, såvitt möjligt underrätta arbetsgivaren eller representant för honom om besöket;

- b) att utan vittnen utfråga den vid anläggningen fästade personalen samt att för fullgörande av sitt uppdrag för upplysningars erhållande hänvända sig till alla andra, vilkas vittnesmål kunna synas dem erforderliga, ävensom att begära tillhandahållande av alla register eller handlingar, om vilkas förande stadgas i lagarna angående arbetets reglering.

4) Inspektörerna böra genom ed eller på annat, med varje lands administrativa praxis eller dess seder överensstämmande sätt, och vid äventyr av straff eller lämpliga disciplinära åtgärder tillförbindas att icke yppa de fabriktionshemligheter eller över huvud taget de driftsförfaranden, om vilka de under sin tjänstutövning kunna få kännedom.

5) Med tillbörlig hänsyn tagen till varje lands administrativa och judiciella organisation samt under förbehåll för den kontroll av överordnad myndighet, som kan anses nödvändig, böra inspektörerna äga att direkt inför vederbörande judiciella myndighet draga de förseelser, som de konstaterat; börande i länder, där detta icke är oförenligt med rådande rättssystem eller rättsprinciper, de av inspektörerna upprättade protokoll äga vitsord, till dess motsatsen bevisas.

6) I sådana fall, där det finnes påkallat att vidtaga omedelbara åtgärder för att bringa installation eller anordning av lokaler eller redskap till överensstämmelse med bestämmelserna i lagar eller förordningar, böra inspektörerna kunna meddela förelägganden (eller, där sådant tillvägagående icke är förenligt med landets administrativa eller judiciella organisation, hänvända sig till vederbörande myndighet för utfärdande av dylikt föreläggande), gående ut på verkställande inom bestämd tid av sådana förändringar i avseende å lokaler eller redskap, som kunna vara nödvändiga för tryggande av en fullständig och noggrann tillämpning av de lagar och förordningar, som avse arbetarnas hälsa och säkerhet.

I de länder, där inspektörernas förelägganden äga exekutiv kraft, bör verkställandet av sådant föreläggande icke kunna undanskjutas annat än genom överklagande hos överordnad administrativ myndighet eller hos domstol; i intet fall böra bestämmelser, avsedda att skydda arbetsgivarna mot godtycke, få hindra verkställandet av sådana åtgärder, som föreskrivits till förekommande av överhängande fara, som är vederbörligen styrkt.

B. Säkerhet.

7) Om det är av vikt, att inspektionen förses med alla lagstadgade befogenheter, som erfordras för fullgörandet av dess uppgift, är det likaledes, för att inspektionens verksamhet må bliva allt mer effektiv, av vikt, att inspektionen, i överensstämmelse med den tendens, som gör sig gällande i de äldsta och mest erfarna industriländerna, allt mer inriktar sig på användandet av de lämpligaste säkerhetsmetoder att förekomma olycksfall och sjukdomar samt genom intelligent förståelse, uppfostran och samverkan av alla intresserade gör arbetet mindre farligt, mer hälsosamt och även mindre ansträngande. Efterföljande åtgärder synas ägnade att i alla länder påskynda nämnda utveckling:

a) alla olycksfall böra anmälas till vederbörande myndighet, och en av inspektörernas främsta uppgifter bör vara att företaga utredning rörande olycksfall och särskilt rörande sådana, som äro av allvarlig beskaffenhet eller ofta inträffande, för att utröna genom vilka åtgärder de kunna förekommas;

b) inspektörerna böra upplysa och råda arbetsgivarna i fråga om de bästa typerna av anordningar för säkerhet och sundhet;

c) inspektörerna böra uppmuntra samverkan mellan arbetsgivarna, deras arbetsledare och arbetare i ändamål att främja personlig försiktighet, användandet av säkerhetsmetoder och fulländandet av säkerhetsutrustningen;

d) inspektörerna böra genom systematiskt studium av de tekniska metoderna för arbetsstälernas inre utrustning, genom särskilda utredningar av problem rörande sundhet eller säkerhet eller på annat sätt inriktas på förbättrande och fulländande av åtgärderna för sundhet och säkerhet;

e) i de länder, där man ansett det vara att föredraga att ha en särskild, av inspektionsväsendet fullständigt oberoende organisation för försäkring mot och för förekommande av olycksfall i arbete, böra denna organisations speciella tjänstemän låta sig leda av ovan angivna principer.

III. Inspektionens organisation.

A. Organisation av personalen.

8) För att inspektörerna måtte komma i så nära beröring som möjligt med de anläggningar, de övervaka, och med vederbörande arbetsgivare och arbetare samt för att den största möjliga delen av deras tid måtte ägnas åt verkningsfull inspektion av anläggningarna, är det önskvärt att inspektörerna, där landets förhållanden det medgiva, äro bosatta i industridistriktet.

9) I länder, som äro uppdelade i inspektionsdistrikt, är det — till trygghet av likformighet i lagtillämpningen inom de olika distrikten och till vinnande av bästa möjliga inspektionsresultat — önskvärt, att distriktsinspektörerna ställas under allmänt överinseende av en inspektör med höga kvalifikationer och långvarig erfarenhet. För det fall att landets industri är av sådan betydelse, att den kräver tillsättandet av mer än en överordnad inspektör, böra de överordnade inspektörerna tid efter annan sammanträda till överläggning om frågor, som i de deras kontroll underkastade delarna av landet framkommit rörande lagtillämpningen eller förbättrandet av arbetsförhållandena.

10) Inspektionen bör stå under en central statsmyndighets omedelbara och uteslutande uppsikt; den bör ej beträffande utövandet av sina åligganden kontrolleras eller på något sätt bero av lokala myndigheter.

11) Med hänsyn till de våra vetenskapliga och tekniska frågor, som häröra från den moderna industriens förhållanden i avseende å användandet

av farliga råämnen, avlägsnandet av damm och skadliga gaser, användandet av elektrisk ström etc., är det av vikt, att experter med speciell medicinsk, mekanisk, elektrisk eller annan sakkunskap och erfarenhet av staten användas för handläggandet av dylika frågor.

12) I enlighet med de principer, som angivas i art. 427 av fredsfördraget, bör inspektionspersonalen innefatta såväl kvinnor som män. Då det tydligtvis beträffande vissa frågor eller vissa arbeten är lämpligare att anförtro inspektionen åt män och beträffande vissa andra åt kvinnor, böra de kvinnliga inspektörerna, för så vitt de ha erforderlig utbildning och erfarenhet, i regel äga samma befogenheter och åligganden samt utöva samma myndighet som de manliga; de böra ha samma möjlighet till befordran till högre tjänster.

B. Inspektörernas ställning och utbildning.

13) Med hänsyn till den moderna industriens invecklade beskaffenhet och karaktären av de administrativa funktioner, inspektörerna ha att utöva i avseende å lagtillämpningen, och med hänsyn likaledes till de förbindelser, vari de böra stå till arbetsgivare och arbetare, arbetsgivar- och arbetarsammanslutningar samt lokala och judiciella myndigheter, är det av vikt, att inspektörerna i allmänhet äga framstående teknisk utbildning och erfarenhet, att de ha god allmänbildning samt att de genom sin duglighet och karaktär kunna vinna allas förtroende.

14) Inspektionspersonalen bör beredas en anställningsform, som gör den oberoende av regeringsskiftena. Åt inspektörerna bör givas sådan ställning och avlöning, att de säkerställas mot alla yttre, otillbörliga inflytanden. De böra ej få vara ekonomiskt intresserade i de företag, som äro ställda under deras uppsikt.

15) Inspektörerna böra, innan de definitivt utnämnas, genomgå en tids provtjänstgöring, avsedd att visa deras kvalifikationer och utbilda dem i deras åligganden; deras utnämning bör vid provtjänstgöringens slut icke kunna fastställas, med mindre de visat sig fullt kvalificerade för inspektörsgöromålen.

16) Beträffande länder, som äro uppdelade i inspektionsdistrikt, och särskilt där landets industrier äro olikartade, är det önskvärt, att inspektörerna, synnerligast under sina första tjänsteår, med lämpliga mellantider förflyttas från det ena distriktet till det andra, på det att de måtte förvärva en fullständig erfarenhet om inspektionstjänsten.

C. Inspektionsarbetets gestaltning.

17) Med hänsyn till att vid statlig inspektionstjänst inspektörernas besök vid varje särskild anläggning nödvändigtvis måste äga rum med större eller mindre mellantider, är det av vikt:

a) att arbetsgivarna och deras ställföreträdare ovillkorligen skola anses ansvariga för lagens iakttagande och att de i fall av avsiktlig kränkning av lagen eller grov försummelse i fråga om dess iakttagande skola kunna åtalas utan föregående varning; denna grundsats äger dock icke tillämpning i de särskilda fall, där lagen förutsätter, att meddelande av inspektör först skall givas rörande vidtagandet av vissa åtgärder;

b) att inspektörernas besök i regel avläggas utan föregående underrättelse till arbetsgivaren.

Det är önskvärt, att lämpliga åtgärder vidtagas av staten till tryggnad, att arbetsgivarna, deras ställföreträdare och arbetarna äga kännedom om lagens bestämmelser och de åtgärder, som böra vidtagas till skyddande av

arbetarnas hälsa och säkerhet, exempelvis genom åläggande för arbetsgivaren att i anläggningen anslå ett utdrag av lagens bestämmelser.

18) Under erkännande, att skiljaktigheter förefinnas mellan olika anläggningar i avseende å storlek och betydighet och att svårigheter kunna förorsakas av det förhållandet, att anläggningarna stundom ligga spridda i trakter av lantlig karaktär, är det önskvärt, att varje anläggning för allmän inspektion besökes av en inspektör minst en gång om året och detta oberoende av de särskilda besök, som kunna nödvändiggöras av särskilda klagomål eller andra skäl. Det är likaledes önskvärt, att betydande anläggningar och sådana, i vilka anordningarna icke äro tillfredsställande i avseende å arbetarnas säkerhet eller hälsa, ävensom anläggningar, vari hälso-skadliga eller farliga arbeten utföras, besökas mycket oftare. För det fall att ett allvarligt missförhållande upptäckts i en anläggning, är det önskvärt, att densamma, till konstaterande om missförhållandet avhjälpes, snart ånyo besökes av inspektören.

D. Samverkan med arbetsgivare och arbetare.

19) Det är av vikt: att för arbetarna och deras representanter på allt sätt underlättas att fritt upplysa inspektören om varje bristfällighet eller förseelse mot lagen inom den anläggning, vari de sysselsättas; att varje dylikt klagomål såvitt möjligt av inspektören skyndsamt upptages till utredning; att klagomål av inspektören behandlas fullt förtroligt och att åt arbetsgivaren eller hans ställföreträdare ej gives någon antydning, att ett inspektionsbesök företages med anledning av ett klagomål.

20) För att vinna full samverkan med arbetsgivare och arbetare samt deras resp. organisationer med hänsyn till åvägabringandet av förbättrade förhållanden i avseende å arbetarnas hälsa och säkerhet är det önskvärt, att inspektionen tid efter annan rådgör med representanter för arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer om de för nämnda ändamåls vinnande bästa åtgärderna.

IV. Inspektörernas rapporter.

21) Periodiska rapporter över inspektionstjänstens resultat och verksamhet, avfattade enligt bestämd plan, böra av inspektörerna avgivas till den centrala myndigheten, och bör denna myndighet i en årsrapport, offentliggjord så skyndsamt som möjligt och i varje fall inom ett år från slutet av det år densamma avser, framlägga en översikt över de uppgifter, inspektörerna meddelat; kalenderåret bör enhetligt läggas till grund för dessa rapporter.

22) Nämnda årsrapport bör innehålla en förteckning å de lagar och förordningar rörande reglering av arbetsförhållandena, vilka utfärdats under det år, rapporten avser.

23) I årsrapporten böra likaledes intagas sådana statistiska översikter, som erfordras för att giva alla upplysningar rörande inspektionens organisation och verksamhet samt de resultat, som uppnåtts av densamma. De meddelade uppgifterna böra såvitt möjligt lämna upplysning om:

a) organisation och sammansättning av inspektionstjänstens personal;

b) antalet anläggningar, som äro underkastade här åsyftade lagar och förordningar, fördelade efter industrigrupper och med angivande av antalet sysselsatta arbetare (män, kvinnor, unga personer och barn);

c) antalet inspektionsbesök, ägnade varje kategori av anläggningar, med angivande av antalet arbetare, som sysselsättas i de inspekterade anläggningarna (det antal som konstaterats vid första besöket under året) och av antalet anläggningar, som inspekterats mer än en gång under årets lopp;

d) antalet och beskaffenheten av de förseelser mot lagar och förordningar, som dragits inför vederbörande myndigheter, samt antalet och arten av de fällande domar, som avkunnats av myndigheterna;

e) antalet och beskaffenheten av samt orsaken till de olycksfall och yrkes-sjukdomar, fördelade efter olika slag av anläggningar, som gjorts till föremål för anmälan.

Såsom i den föreliggande propositionen omförmäles och närmare utvecklats i propositionen nr 361 till 1921 års riksdag, åligger det enligt bestämmelse i de fredsfördrag, varigenom världskriget avslutades, regeringen i stat, som tillhör den till nationernas förbund anknutna internationella arbetsorganisationen, att inom ett år eller vid förhinder på grund av exceptionella omständigheter senast inom 18 månader efter avslutandet av ett sammanträde av organisationens beslutande församling, internationella arbetskonferensen, underställa vid sammanträdet antagna rekommendationer — beslut avsedda att underställas vederbörande stater för vidtagande av lagstiftnings- eller andra åtgärder — och konventionsförslag — beslut avsedda att ratificeras av organisationens medlemmar — den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för beslutens omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder.

Till fullgörande av nu berörda bestämmelse har Kungl. Maj:t åren 1921 och 1923 genom till riksdagen avgivna propositioner anhållit om dess yttrande angående de rekommendationer och konventionsförslag, som antagits av internationella arbetskonferensen å dess tre första sammanträden åren 1919, 1920 och 1921.

Genom nu föreliggande proposition har motsvarande åtgärd vidtagits beträffande de beslut av hithörande slag, som fattats å arbetskonferensens fjärde och femte sammanträden i Genève åren 1922 och 1923.

I nämnda konferenssammanträden, vilka bevistades av ombud för respektive 39 och 42 stater, deltog från Sveriges sida tvänne ombud för regeringen samt ett ombud för var av arbetsgivar- och arbetargrupperna.

Båda de nu ifrågakommande rekommendationerna hava enhälligt antagits å respektive konferenssammanträden.

Den förra av rekommendationerna, *avseende avgivande till internationella arbetsbyrån av statistiska och andra upplysningar rörande ut- och invandring samt repatriering och genomförd av utvandrare*, har till syfte att hopbrunga erforderliga upplysningar för åvägabringande av ett ordnat internationellt samarbete beträffande emigrationsspörsmålen.

I anslutning till innehållet i ett av socialstyrelsen över rekommendationen avgivet yttrande har föredragande departementschefen uttalat, att de hemstäl-landen, som innefattas under I och II i rekommendationen, ej torde påkalla andra åtgärder från Sveriges sida, än att man, med fortsättande av den rapportering i ämnet, som redan upptagits, söker utvidga den till att, så länge passtvänet upprätthålles, beträffande utvandrare till eller från utom-europeiska länder även avse uppgifter rörande repatriering och genomförd,

samt att beträffande årsstatistiken över in- och utvandringen denna kompletteras med upplysningar rörande även vederbörandes nationalitet. Den under III i rekommendationen upptagna hemställan har departementschefen, likaledes i överensstämmelse med socialstyrelsens uttalade uppfattning, förklarat sig anse ej böra för närvarande föranleda någon åtgärd från Sveriges sida, enär det lämpligen torde böra avvaktas, huruvida ej från internationella arbetsorganisationens sida möjligen komme att givas direktiv till ledning vid avslutandet av överenskommelser av hithörande slag.

Den senare av rekommendationerna, *avseende de allmänna grunddragen för anordnandet av inspektionssystem till tryggande av arbetarskyddslagstiftningens tillämpning*, torde, på sätt socialstyrelsen i ett över rekommendationen avgivet yttrande närmare utvecklat, för Sveriges vidkommande redan få anses vara i allt väsentligt förverkligad. Av föredragande departementschefen har framhållits, att i de avseenden, rekommendationens grunddrag hos oss icke redan genomförts, tillfälle finnes att, i den mån så prövas lämpligt för våra förhållanden, ytterligare beakta deras innehåll vid den revision av lagen om arbetarskydd, som Kungl. Maj:t den 30 november 1922 uppdragit åt socialstyrelsen att förbereda.

I enlighet härmed har departementschefen förklarat sig anse rekommendationen ej böra giva anledning till annan åtgärd från Sveriges sida, än att man vid det nämnda revisionsarbetet tillser, i vad mån rekommendationens principer lämpligen kunna ytterligare beaktas vid reglerandet av yrkesinspektionens organisation och verksamhet.

Enligt utskottets mening torde den ståndpunkt beträffande ifrågavarande båda rekommendationer, åt vilken av vederbörande departementschef givits uttryck i det propositionen bilagda statsrådsprotokollet, få anses välgrundad och följaktligen böra av riksdagen godtagas.

Under erinran att i de fall, då en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande, respektive medlem av den internationella arbetsorganisationen icke är underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill, får utskottet på grund av vad ovan anförts hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vad i det propositionen bilagda statsrådsprotokollet av vederbörande departementschef uttalats beträffande ifrågavarande, för yttrande riksdagen underställda rekommendationer.

Stockholm den 28 mars 1924.

På andra lagutskottets vägnar:

BROR PETRÉN.

Utskottets
yttrande.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Bror Petré*n, greve *Spens*, von *Koch*, *Tjällgren*,
Sigfrid Hansson, *Thorberg* och *Lundell*;

från andra kammaren: herrar *Hagman*, *Karlsson* i *Gasabäck*, *Hage*, *Nilsson* i
Vibberbo, *Holmström* i *Stockholm*, *Carlsson* i *Solberga*, *Svensson* i *Skönsberg* och
Sundling.
